

Arrest

nr. 159 536 van 6 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 december 2015 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur , qui déclare se nommer(1) :

(...)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: R., S. (...) °[...] 1994 Italië/ Italie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse geschriften, aanmatiging naam en illegaal verblijf. PV nr BR.55.FC.011819/2015 van SPC Brussel / EUROSTAR

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

MOTIF DE LA DÉCISION ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1 :

☐ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

☐ 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public

Article 74/14 :

☐ article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

☐ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux commis dans les cartes d'identité, passeports et titres de voyage.

PV n°BR.55.FC.011819/2015 de SPC Bruxelles / EUROSTAR

L'intéressé n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse geschriften, aanmatiging naam en illegaal verblijf. PV nr BR.55.FC.011819/2015 van SPC Brussel / EUROSTAR

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene gaf een valse identiteit en gebruikte een vals identiteitsdocument tijdens zijn controle; betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Tijdens zijn controle door SPC Eurostar verklaarde betrokkene van Italiaanse nationaliteit te zijn en R.S. (...) te noemen. Echter, zoals

een aangetroffen verblijfsvergunning van de Verenigde Arabische Emiraten bevestigd, blijkt betrokkene van Albanese nationaliteit te zijn en E. N. (...) N. te noemen.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé ne peut quitter légalement le territoire par ses propres moyens. L'intéressé ne possède pas de documents de voyage requis au moment de son arrestation.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux commis dans les cartes d'identité, passeports et titres de voyage.

PV n°BR.55.FC.011819/2015 de SPC Bruxelles / EUROSTAR

Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé doit être écroué car il subsiste un risque de fuite : il a donné une fausse identité et utilisé un faux document d'identité durant son contrôle ; de plus, il n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

L'intéressé a tenté de tromper l'Etat Belge. Lors de son contrôle par SPC Eurostar, l'intéressé a déclaré être Italien et se nommer R. S. (...). Toutefois, comme le confirme un document de séjour des Emirats Arabes Unis, il s'avère que l'intéressé est en réalité de nationalité albanaise et se nomme E. N. (...).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse geschriften, aanmatiging naam en illegaal verblijf.

PV nr BR.55.FC.011819/2015 van de politie SPC Brussel / EUROSTAR.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene gaf een valse identiteit en gebruikte een vals identiteitsdocument tijdens zijn controle; betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Tijdens zijn controle door SPC Eurostar verklaarde betrokkene van Italiaanse nationaliteit te zijn en R. S. te noemen. Echter, zoals een aangetroffen verblijfsvergunning van de Verenigde Arabische Emiraten bevestigd, blijkt betrokkene van Albanese nationaliteit te zijn en E. N. te noemen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé doit être détenu sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux commis dans les cartes d'identité, passeports et titres de voyage.

PV n°BR.55.FC.011819/2015 de SPC Bruxelles / EUROSTAR

Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé doit être écroué car il subsiste un risque de fuite : il a donné une fausse identité et utilisé un faux document d'identité durant son contrôle ; de plus, il n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

L'intéressé a tenté de tromper l'Etat Belge. Lors de son contrôle par SPC Eurostar, l'intéressé a déclaré être Italien et se nommer Rinaldi Sergio. Toutefois, comme le confirme un document de séjour des Emirats Arabes Unis, il s'avère que l'intéressé est en réalité de nationalité albanaise et se nomme E. N. Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose. »

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Zoals verzoeker vaststelt is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op twee juridische en feitelijke motieven. Vooreerst stelt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en eveneens dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Deze beide motieven kunnen elk op zich het bestreden bevel schragen, zodat ernstige kritiek moet worden geuit tegen de twee betrokken motieven teneinde de schorsing van de bevelscomponent te kunnen bekomen. Ook de bestreden component aangaande de afwezigheid van termijn steunt op twee motieven die elk op zich de afwezigheid van termijn kunnen schragen. Meer bepaald bestaat er volgens de gemachtigde een risico op onderduiken enerzijds en maakt betrokkene anderzijds een gevaar uit voor de openbare orde.

2.3.2.1. Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert aan dat hij een Albanese onderdaan is die derhalve, gelet op de visumvrijstelling gedurende 90 dagen kan verblijven in de Schengenzone. Hij stelt dat in tegenstelling tot wat de beslissing poneert hij wel degelijk in het bezit is van zijn geldig Albanees paspoort. De gemachtigde zou volgens verzoeker ten onrechte geen rekening gehouden hebben met de relevante omstandigheid dat verzoeker derhalve 90 dagen op 180 dagen in de Schengenzone kan verblijven, op voorwaarde dat hij in het bezit is van zijn biometrisch paspoort, hetgeen het geval zou zijn voor verzoeker.

Artikel 5 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden: a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet: [...]”

De Raad moet echter vaststellen, en dit wordt door de raadsman van verzoeker ter zitting uitdrukkelijk erkend, dat verzoeker niet kan aantonen wanneer hij de Schengenzone is binnengekomen. Bijgevolg toont verzoeker zijn betoog niet aan, met name dat hij recent de Schengenzone zou zijn binnen gekomen en hij zich nog binnen de termijn van 90 dagen zou bevinden. Bijkomend en ten overvloede stelt de Raad vast dat conform het administratief verslag van de politie van 29 december 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, waarin wordt verwezen naar het nummer van proces-verbaal dat ook wordt vermeld in de bestreden beslissing, verzoeker niet spontaan zijn Albanees paspoort heeft voorgelegd toen de politie hem daartoe heeft verzocht, maar een vervalste Italiaanse identiteitskaart heeft aangewend. Het is pas ter zitting dat de raadsman van verzoeker een kopie uit het Albanees paspoort van verzoeker heeft voorgelegd. Waar de raadsman van verzoeker ter zitting nog stelt dat onvoldoende werd onderzocht of verzoeker zijn Albanees paspoort had, kan hij niet gevolgd worden. Het is aan verzoeker om op vraag naar diens identiteitsbewijs dit stuk voor te leggen.

Het gegeven dat het administratief dossier het proces-verbaal zelf niet bevat, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit dossier wel degelijk een administratief verslag van de Federale Politie bevat waaruit op duidelijke wijze blijkt welke vaststellingen met betrekking tot verzoeker werden gedaan. Er blijkt niet dat verweerder zich niet kon steunen op deze overgemaakte informatie van de Federale Politie, en de door hen gedane vaststellingen, zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren. Ten overvloede blijkt ook niet dat verzoeker eventueel geen inzage kan verkrijgen inzake het proces-verbaal, evenmin blijkt dat de politie zomaar een proces-verbaal kan overmaken aan verweerder.

De raadsman van verzoeker werpt ter zitting wel op dat dit administratief verslag van de politie niet werd ondertekend en bijgevolg niet werd eigen gemaakt zodat om het even wie dit verslag kan hebben opgesteld. De Raad stelt inderdaad vast dat dit verslag niet werd ondertekend, doch heeft ter zitting aan de raadsman van verzoeker gevraagd of hij de inhoud van het verslag betwist, met name dat verzoeker

een vervalste Italiaanse identiteitskaart heeft gehanteerd. De raadsman erkent dat het administratief dossier een kopie van een Italiaanse identiteitskaart bevat op naam van R.S. en meent dus dat het weinig zin heeft te beweren dat verzoeker deze Italiaanse identiteitskaart niet zou aangewend hebben.

Bijgevolg meent de Raad dan ook dat de gemachtigde in redelijkheid kon vaststellen dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond en lijkt niet ernstig. Bijgevolg dient niet nader ingegaan te worden op de middelen die verzoeker aanvoert in het licht van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde, daar het eerste schragend motief op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet overleidend blijft.

2.3.2.2. Aangaande de beslissingscomponent met betrekking tot de afwezigheid van termijn.

Verzoeker bekritiseert verder de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de beslissingscomponent om verzoeker geen termijn toe te staan om het grondgebied te verlaten. Deze component steunt zoals *supra* gesteld op twee motieven die elk op zich de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten kunnen schragen. Meer bepaald bestaat er volgens de gemachtigde een risico op onderduiken enerzijds en maakt betrokkene anderzijds een gevaar uit voor de openbare orde.

Verzoeker voert aangaande het argument van het risico op onderduiken de schending aan van artikel 74/14, §3 *iuncto* artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

Artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2°

3°

4°

5°

6°

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker meent dat de gemachtigde niet redelijkerwijze een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker kon weerhouden. Verzoeker ontkent niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gekend of vast verblijfsadres had. Hij lijkt dit te verantwoorden doordat hij nog maar net op Belgisch grondgebied was. Verzoeker vervolgt dat hij nog in de termijn was om een aankomstverklaring af te leggen en nog binnen de 90 dagen op 180 dagen vrij in de Schengenzone kon verblijven, gezien zijn visumvrijstelling als Albanees en het feit dat hij wel degelijk in het bezit is van zijn geldig Albanees paspoort. Verzoeker meent dat de wetgever andere hypotheses heeft beoogd bij het risico op onderduiken, zoals bijvoorbeeld verblijven op het grondgebied na een eerder bevel, zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan een eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van een inreisverbod.

Het is nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof van Justitie aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“risico op onderduiken” : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de individuele situatie van verzoeker heeft onderzocht en heeft gesteld dat verzoeker geen gekend of vast verblijfadres heeft, niet in het bezit was van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie en op heterdaad werd betrapd voor valse geschriften, aanmatiging naam en illegaal verblijf PV nr BR 55 FC 011819/2015 van SPC Brussel/Eurostar.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gekend of vast verblijfadres had. Hij meent wel in het bezit geweest te zijn van een geldig paspoort binnen de termijn van 90 dagen, doch *supra* werd dit element reeds besproken, met name dat uit geen enkel stuk blijkt wanneer verzoeker de Schengenzone is binnen gekomen zodat de termijn van 90 dagen niet kan geverifieerd worden en bovendien dat verzoeker heeft nagelaten spontaan diens Albanees paspoort voor te leggen op verzoek van de politie. In tegendeel, verzoeker heeft gebruik gemaakt van een vervalste Italiaanse identiteitskaart, hetgeen de raadsman ter zitting erkent aangezien deze Italiaanse identiteitskaart in het administratief dossier zit.

Waar verzoeker meent dat de wetgever andere hypothesen voor ogen had voor de invulling van het begrip risico op onderduiken, kan in de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen. Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: [...] 8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven [...]”* (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012)

Hieruit blijkt klaarblijkelijk dat de gemachtigde wel de hypothese voor ogen had die toepasbaar is op de individuele situatie van verzoeker, met name het afleggen van valse verklaringen of valse informatie geven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie.

Bijgevolg kan *prima facie* geen onredelijke beoordeling van het risico op onderduiken door de gemachtigde worden weerhouden in het licht van artikel 74/14 §3, 1° *iuncto* artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen van voormelde artikelen en van de materiële motiveringsplicht lijken niet ernstig.

Nu dit schragend motief voor de afwezigheid van termijn overeind blijft, dient niet te worden ingegaan op de middelen die verzoeker ontwikkeld in het licht van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (hierna verkort het Handvest).

Hij betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de bestreden beslissing aldus uitvoering geeft aan het Unierecht en het artikel 41 van het Handvest toepassing vindt. Hij wijst er ook op dat het

hoorrecht een algemeen beginsel is van het Unierecht. Hij zet uiteen dat het hoorrecht *in casu* van toepassing was. Hij geeft aan niet te zijn gehoord naar aanleiding van de genomen (gedwongen) verwijderingsmaatregel en geeft aan volgende informatie te hebben kunnen verstrekken indien dit wel was gebeurd: hij heeft een blanco strafblad en vormt geen gevaar voor de openbare orde, hij had niet de intentie langer in België te blijven maar naar Londen te reizen, informatie betreffende zijn persoonlijke, familiale en professionele situatie en de raadsman zou gewezen hebben op het belang van een juiste interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde”. Hij is van mening dat hij aldus nuttige informatie had kunnen aanreiken welke de appreciatie van verweerder kon hebben beïnvloed met betrekking tot het weerhouden gevaar voor de openbare orde.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45) hetgeen verzoeker ook terecht aanvoert.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door verweerder immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (cf. conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). Verweerder is, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van

non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer verweerder voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient hij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen, te voldoen en moet hij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de politiediensten verzoeker na zijn interceptie, en na te hebben vastgesteld dat deze wenste te reizen met een vals identiteitsdocument, hebben verzocht zijn werkelijke identiteits- en verblijfsdocumenten waarover hij beschikte voor te leggen. Verzoeker deelde zo zijn werkelijke identiteit mee en legde een verblijfsvergunning van de Verenigde Arabische Emiraten voor. Er blijkt aldus niet dat verzoeker totaal niet werd gehoord. De Raad erkent wel dat dit veeleer een summier verhoor was. Er bestaat geen duidelijkheid over de vraag of er zich een taalprobleem heeft voorgedaan, zoals de raadsman voorhoudt ter zitting.

Echter blijkt niet welk belang verzoeker heeft bij zijn grief nu niet blijkt dat hij aanvullende dienstige informatie aan verweerder had kunnen verschaffen die verweerdens besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans voorliggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens te nemen. Het gegeven dat verzoeker een blanco strafregister heeft, is als dusdanig niet betwist en er dient te worden aangenomen dat verweerder zijn beslissing nam in de veronderstelling – bij gebreke van andersluidende informatie – dat verzoeker een blanco strafregister had. Er kan dan ook geenszins worden ingezien op welke wijze deze elementen de beoordeling van het bestuur vermochten te beïnvloeden. Waar verzoeker stelt dat zijn raadsman had kunnen wijzen op het belang van een juiste interpretatie van het begrip “openbare orde”, herhaalt de Raad dat zowel het bestreden bevel als de component aangaande de termijn niet enkel gebaseerd zijn op het motief van de openbare orde, maar er andere schragende motieven *prima facie* konden worden weerhouden. Het gegeven dat verzoeker niet de intentie heeft in België te blijven, blijkt verder reeds overduidelijk uit de stukken van het dossier, nu verzoeker werd tegengehouden terwijl hij met een valse Italiaanse identiteitskaart naar Londen wenste te reizen, dus dit was eveneens reeds gekend door de gemachtigde. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen betreffende zijn persoonlijke, familiale of professionele situatie aan die hij naar voor had kunnen brengen en die de beoordeling van het bestuur konden beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest noch een schending van het hoorrecht als beginsel van het Unierecht kunnen *prima facie* worden vastgesteld, minstens blijkt niet dat verzoeker belang heeft bij dit derde middel. Het derde middel is niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht dat kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES